

21 sönd. efter tref.

Predikan i Osby kyrka, 16 okt 2005

”Samhällsansvar”

Matt 12:15-21

Jesus fick veta det och drog sig undan därifrån. Många följde med honom, och han botade alla 16 och förbjöd dem strängt att avslöja vem han var, 17 för att det som sagts genom profeten Jesaja skulle uppfyllas: 18 Detta är min tjänare som jag har utvalt, den som jag älskar och som min själ har sin glädje i. Jag skall låta min ande komma över honom, och han skall förkunna rätten för folken. 19 Han skall inte träta och ropa, och ingen skall höra hans röst på gatorna. 20 Han skall inte bryta av det knäckta strået eller släcka den tynande lågan, utan han skall en dag föra rätten till seger. 21 Och hans namn skall ge folken hopp.

Samhällsansvar var temat för den här dagen. Vad har vi då för ansvar för det samhälle som vi lever i? Har vi som kristna och kyrka ett större ansvar än andra? Vad gör vi när samhällets vanliga skyddsnet inte räcker till? Vad har kyrkan då för ansvar?

Ja, kanske ska vi börja med att ställa frågan: vad är kyrkan? Vilka ingår i den, handlar det bara om de anställda, eller är det fler som räknas in där?

Det finns en historia om en man som regelbundet besökte kyrkan i sin hemförsamling. En dag fick han påhälsning från en person som nyligen blivit vräkt från sin bostad och det skulle dröja en vecka innan han kunde ordna fram en ny.

-Du som har kontakter i kyrkan, sa den hemlöse, kan du inte hjälpa mig med en tillfällig bostad. En vecka räcker.

-Javisst hade han svarat, klart att kyrkan ställer upp.

Han ringde upp diakonen som han kände men tyvärr svarade hon inte.

-Okej, sa han, du kan bo hos mig inatt, men i morgon ska du se att jag får tag på någon.

Nästa dag så gick han till pastorsexpeditionen för att träffa prästen eller diakonen men bägge var upptagna, så den andre fick övernatta hos honom ytterligare en natt.

Så fortsatte det i flera dagar. Någon anställd från kyrkan tycktes omöjligt att få tag på. Och när han som vanligt gick till kyrkan på söndagen så hade mannens bostadsproblem ordnat sig.

Efter gudstjänsten sa han upprört till prästen:

-Tänk, här har vi en bostadslös som sökte hjälp av kyrkan och så var det helt omöjligt att få tag på någon under hela veckan. Istället har han fått bo hos mig hela tiden. Borde inte kyrkan ställa upp i sådana här lägen?

Prästen svarade stillsamt:

-Jo, men det verkar ju faktiskt som om kyrkan har ställt upp, du tog ju hand om honom.

Det blir så lätt att vi reducerar kyrkan till bara de anställda. Men de anställda kan aldrig ersätta församlingen. Vi är alla en del av kyrkan och har alla ansvar för kyrkan.

När människor från vår församling jobbar på olika arbetsplatser som skola, sjukvård eller privata näringslivet, så betyder det att kyrkan är närvarande där. Kyrkan finns på plats ute i samhället genom att de människor som brukar gå i kyrkan.

Hur ska vi då ta vårt samhällsansvar som kyrka? Hur ska vi verka för ett bättre samhälle?

Jag tror att vi kan lära en del av dagens evangelium, även om den till att börja med kan verka lite besynnerlig. Profetian från Jesaja handlade om någon som inte skulle tröta eller ropa. Någon som inte skulle låta höra sin röst på gatorna. Och precis innan så förbjöd Jesus dem som han botat att sprida detta vidare till andra. Nog är det lite märkligt. Som reklamstrateg verkade Jesus inte vara allt för begåvad. Om han nu ville göra världen bättre, varför öppnade han inte en privatmottagning för att bättre organisera sin botarverksamhet? Varför tycks han dra sig undan så fort människor kom till honom i för stor omfattning?

Jesus var inte den som med högljudd propaganda försökte prata omkull människor. Och just därför så blev han också trovärdig. Människor kände sig inte överkörda av honom. Hos honom kände sig tvivlaren och den trosvisse lika mycket hemma. Han bröt inte av det knäckta strået eller blåste ut den rykande vecken.

I vår iver att förändra världen och andra människor så finns det alltid en risk att vi glömmer att den förste vi måste förändra är oss själva.

Det finns så många storslagna projekt att förändra världen, fulla med goda avsikter men som ändå har blivit väldigt fel. Där man högljutt har ropat på gatorna och propagerat för den enda lösningen. Och människor som har tvekat om detta är den rätta vägen har blivit misstänkliggjorda eller överkörda.

Nej, Jesus öppnade inte privatmottagning och gjorde reklam för sig, men han avvisade ingen som sökte upp honom. Han botade många men det var människor som kom i hans väg. Han ägnade sig åt dem som behövde honom istället för att försöka nå så många som möjligt på så kort tid som möjligt.

Kanske detta är ett förhållningssätt som kan undervisa oss idag. Att upprätthålla en beredskap för att hjälpa människor som kommer i vår väg. Det är lätt att engagera sig för människor långt borta, och glömma bort att det är vår granne som behöver oss.

Hans namn ska ge folken hopp, avslutades evangelietexten. Detta var det viktigaste som Jesus gjorde. Han gav människor hopp. Genom det han sa och gjorde, ja bara genom sin närvaro så blev människor hoppfulla. Fortfarande förmedlar han hopp genom sin närvaro. Han är närvarande bland oss idag, närvarande överallt där vi samlas i hans namn, närvarande i gudstjänsten, när ber vi till honom och när vi tar emot brödet och vinet under nattvarden.